

Duminica a șaptea după Rusalii ne pune înaintea Evanghelia care ne relatează

minunea săvârșită de Mântuitorul asupra a doi orbi prin vindecarea lor și apoi o altă minune cu vindecarea unui om ce nu putea vorbi, Evanghelia specificând despre acest om că avea un diavol. Încheierea Evangheliei prezintă lucrarea pe care Hristos a făcut-o în ținuturile acelea, vindecând pe toți oamenii, străbătând orașele și satele, învățându-i pe oameni despre Împărăția Cerurilor și vindecând orice boală și orice neputință în popor. Iar mijlocul Evangheliei cuprinde vestirea numelui lui Iisus Hristos în acel ținut de către cei doi orbi vindecați, după ce Mântuitorul le-a poruncit cu asprime să nu spună nimănui, să nu știe nimeni ce s-a întâmplat cu ei. Dar poate că El i-a oprit așa, ca pe niște copii, să nu facă ceva, știind că ei înadins vor face acel lucru. Așa și cei doi orbi au vestit numele lui Iisus Hristos.

A vesti numele lui Iisus Hristos este un act de curaj într-o lume care-L respinge. Lumea de atunci L-a respins pe Hristos. Dar dintotdeauna lumea a fost împotriva lui Hristos, cu atât mai mult astăzi oamenii sunt împotriva lui Dumnezeu pentru că-L înjură și nu-l fac voia. A nu face voia cuiva înseamnă că ești împotriva lui. A-l batjocori, cu atât mai mult arăți pe față că-l urăști de moarte. Așa a fost atunci lumea. L-a dat la moarte pe Iisus Hristos. Și astăzi, lumea păcatului – dacă păcătuim, și noi suntem mădulare ale ei –, este împotriva lui Hristos. Cu toate acestea, Hristos Se preumblă, Îl găsim prezent în ulițele noastre, în orașele și satele noastre, învățând Evanghelia prin vestirea cuvântului și vindecând bolile noastre sufletești și trupești. Cu toată împotrivirea lumii, El își face misiunea, știind că pentru aceasta trebuie să plătească cu moartea. Și până la sfârșitul veacurilor, Hristos propovăduiește într-o lume ostilă Lui, într-o lume care este potrivnică Lui. Într-o astfel de lume, El vestește Evanghelia Împărăției și vindecă bolnavii. El a venit ca să reazeze omenirea bolnavă din cauza apăsării duhurilor rele, a diavolului, în lațul căruia omenirea s-a prins de atunci de când protopărinții noștri au căzut în păcatul neascultării de Dumnezeu. De atunci, intrând moartea-n lume, toți oamenii care se nășteau mergeau în locuința morților, în iad, pentru că ușile Raiului erau închise, căci un Heruvim cu sabie de foc stătea la ușa Raiului ca nu cumva cineva să intre dintre muritori și, gustând din pomul vieții, să nu mai moară și atunci păcatul să rămână veșnic. Hristos a venit la primirea vremii ca să răscumpere omenirea de sub povara păcatului, luând asupra Sa păcatele noastre. El, Cel fără de păcat, Cel nevinovat, a luat asupra sa păcatele noastre, ale tuturor, și le-a plătit prin jertfa Sa pe cruce. Hristos nu a avut nici un păcat propriu, prin urmare, nu trebuia să moară, pentru că moartea este urmarea păcatului. Dar El a luat păcatele noastre ca să moară în locul nostru și apoi, înviind din morți și înălțându-Se la cer, să deschidă porțile Raiului care au fost închise de la început și să tragă după El pe toți cei dreπți, pe toți cei care vor crede în El. Întâi, trăgând după sine pe tâlharul din dreapta Sa și apoi pe toți cei din iad pe care El i-a smuls cu braț puternic în acea Sâmbătă a odihnei Lui cu trupul în Mormânt. Cu sufletul, El era în locuința morților

și-i elibera pe Adam și Eva și pe toți prorocii și dreptii Vechiului Testament care așteptau acolo, din cauză că porțile Raiului erau închise. Dar ei au murit în nădejdea venirii lui Mesia, profetind că Mesia va veni și ținând trează conștiința poporului evreu cu privire la venirea Răscumpărătorului. Pe toți aceștia, Hristos i-a luat sau L-au urmat pe El ca un șir în fruntea căruia se afla El ca pârgă a mântuirii neamului omenesc, ca întâiul care intră în Rai, după El trăgând pe toți cei care formează trupul Lui veșnic, adică pe toți sfinții și pe toți dreptii, atât din Vechiul Testament cât și din Noul Testament. Și pe noi pe toți care vom fi vrednici să devenim mădulare în trupul Lui. Și până la sfârșitul veacurilor, toți credincioșii care vor moșteni Raiul vor urma această cale pe care s-a urcat la cer tâlharul din dreapta, în pocăința căruia și în inima căruia sunt concentrate pocăințele tuturor oamenilor, lacrimile tuturor oamenilor din toate veacurile și sufletele tuturor credincioșilor care vor intra în Rai prin el sau în icoana lui.

Iisus Hristos vine prin satele și orașele noastre, străbate toate orașele și satele. Atunci, în ținutul Galileii și al Iudeii făcea El lucrul acesta, dar Evanghelia se extinde la toată lumea, pentru că Hristos nu a venit doar pentru poporul evreu, ci ceea ce a făcut în poporul Său a fost o pildă, un exemplu, ca să înțelegem că același lucru El îl face și în satele noastre, și în orașele noastre. El umblă pe ulițele localității noastre și ce găsește El pe ulițele noastre: află oameni bolnavi, oameni neputincioși, găsește oameni care nu cunosc Evanghelia Împărăției. Și acestora El le vorbește. Și pe aceștia El îi vindecă. O, dar aceștia pe care El îi vindecă, aceștia îl dau la moarte. Cei pe care i-a vindecat și despre care ne vorbește Evanghelia astăzi au fost aceia care au strigat într-un moment de derută, de înșelare: răstignește-L, răstignește-L! Și astăzi trebuie să fim conștienți că fiecare în parte putem oricând să-L dăm la moarte pe Hristos. Să nu spună nimeni: eu niciodată nu-L voi osândi la moarte pe Domnul! Așa a spus și Petru: eu, Doamne, niciodată nu Te voi părăsi! Eu, om credincios care Te-am mărturisit pe Tine că ești Fiul lui Dumnezeu, eu să Te părăsesc? Și când Hristos a fost la cumpăna cea mai grea, în suferința lanțurilor, în noaptea trădării și a vânzării lui Iuda, în bezna închisorii în care a stat până dimineața, după ce a fost bătut crunt, ca să fie judecat și răstignit, Petru cel credincios, cel curajos, dar și cel încrezut în sine, s-a lepădat de trei ori de Mântuitorul: nu-L cunosc pe acest om. Nu mai spunea că este Fiul lui Dumnezeu. Era un om. Și asta o spunea de teama morții, de teama suferinței în care și el putea să intre, să fie tras de slugile din curtea lui Pilat la locul de osândă, să fie și el bătut și scuipat ca unul care L-a urmat pe Hristos. Dar el s-a lepădat de Hristos.

Prin urmare, această teamă trebuie să o avem și noi toți, chiar dacă Hristos ne-a vorbit atât de mult despre Evanghelia Sa și despre Împărăția Sa. Poate că ne-a și plăcut și L-am urmat ascultându-L cu bucurie. Chiar dacă am simțit vindecarea noastră, că ne-a iertat păcatele, că ne-a așezat inima noastră în normalitate și ne-a făcut vrednici să ne împărtășim cu Trupul și cu Sângele Său, cu toate acestea să nu uităm că avem în noi, ca oameni supuși păcatului și morții, predispoziția de a-L ucide pe Hristos, de a-L da la moarte pe Mântuitorul. Nu știm când diavolul ne poate înșela, nu știm când duhul cel rău

poate intra în noi să nu mai vedem, așa cum orbii aceștia nu mai vedeau, să nu mai putem să vorbim despre Hristos, așa cum omul acesta era mut pentru că avea în el un diavol. Și acest duh rău poate să ne facă să ne ridicăm împotriva Binefăcătorului nostru Iisus Hristos, împotriva Aceluia Care ne-a vorbit despre Rai și Care ne-a vindecat inima de bolile ei sufletești.

Să nu uităm însă că nu toți cei care au fost vindecați, nu toți cei care au ascultat cuvântul Lui I-au și dat la moarte. Au fost și oameni care au plâns pe urma Lui pe drumul crucii. Au fost oameni care I-au tânguit, au fost apostoli care I-au urmat pe El, a fost Simon Cirineanul care I-a ajutat să-și ducă crucea, au fost femeile Ierusalimului care-L plângeau atunci când El cădea sub povara crucii pe dealul Golgotei, au fost oameni care au rămas la cruce plângând, privind cum moare Fiul lui Dumnezeu, Binefăcătorul lor. Și ei aveau predispoziția de a-L ucide pe Hristos, și ei erau oameni ca și noi, oameni ca și ceilalți, obișnuiți, adică născuți în păcate, cum spune Psalmistul David. Dar ei și-au frânt pornirea aceasta în aceste momente cruciale pentru mântuire în care Hristos Domnul S-a lăsat în mâinile oamenilor ca să fie răstignit. Cu toții avem această predispoziție ca, după ce am fost părtași binefacerilor lui Hristos, să ne întoarcem împotriva Lui. Dar, în același timp, toți avem șansa și puterea să ne reținem, să înfrângem această pornire a firii noastre, a cărnii noastre, și să fim părtași până la capăt mântuirii pe care Iisus Hristos ne-a adus-o, reșezându-ne și făcându-ne fii ai Tatălui prin moartea Sa pe cruce, lucrare pe care o face mereu, cum spune un scriitor bisericesc că Hristos este pe cruce până la Sfârșitul Veacului adică până când va veni ca Judecător al lumii. Până la încheierea existenței acestui pământ, a acestui univers, până atunci Hristos stă pe cruce și suferă. Și fiecare păcat pe care îl face cineva este un scuipat pe fața Lui, pe trupul Lui întins pe cruce. Și El suferă până când noi murim. Când murim fiecare în parte, atunci Hristos coboară de pe cruce și Se așază pe tronul judecății. Iar noi vom sta în fața Lui atunci, la moartea noastră sau la sfârșitul veacurilor. Știm că moartea noastră poate să fie astăzi, sau în noaptea care vine. Și atunci vom sta în fața Lui, în fața Aceluia pe Care I-am cinstit, Căruia I-am șters fruntea cu mahrama dragostei noastre de sudoarea și sângele ce-I curgeau din fruntea însângerată. Sau vom sta în fața unui Judecător pe fața Căruia vom regăsi scuipatul nostru, loviturile pe care I le-am dat cât era pe cruce și cât timp eram noi în viață. Vom sta atunci în fața unui Binefăcător Care ne-a vorbit despre locuința din cer pe care vrea să ne-o ofere, în fața unui Binefăcător Care ne-a oferit vindecare sufletului și iertare de păcate. Vom sta atunci fie cu privirea solemnă privindu-l chipul luminos, fie cu ochii plecați în pământ, dorind mai degrabă să crape pământul și să ne înghită, decât să privim chipul Lui pe care vom regăsi atunci păcatele noastre întipărite pe fața Sa.

Până când încă nu am murit, până când încă nu am trecut din viața aceasta, să spunem: Doamne, iartă-ne, Doamne, vindecă-ne, Doamne, intră în inima noastră, vezi ce este acolo ascuns, ca nu cumva în ziua morții noastre inima noastră să se deschidă ca o carte și Tu să vezi atunci sau să vedem noi atunci oglindit pe chipul Tău scrisul amar de pe

filele vieții noastre, din cartea vieții noastre.

Dumnezeu să ne ajute ca postul în care am intrat, al Adormirii Maicii Domnului, să cinstim pe Maica Domnului și Adormirea ei, știind că ea este cea mai puternică rugătoare la Fiul ei pentru noi. Să-i aducem acest prinos de cinstire și de jertfă prin postul nostru, prin rugăciunile noastre, prin aducerea aminte a numelui ei, prin cinstirea ei în chip deosebit, citindu-i Paraclisele și Acatistele. Nădăduind că atunci, în ziua aceea, ea, stând în dreapta Fiului Său, îi va șopti: Fiule, acest suflet a greșit, dar m-a cinstit pe mine, Mama Ta! Și Fiul, de dragul Mamei Sale, va trece cu vederea neputințele noastre și, ascultându-o, ca atunci în Cana Galileii, ne va ierta și ne va primi în locașurile Sale veșnice. Amin!